

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Š. C.**, zastoupen JUDr. Tomášem Machem, LL.M, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykova 82, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2010, čj. KUJI 59304/2010; sp. zn. OOSČ 4312/2010 OOSC/130/IP/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2012, čj. 57 A 63/2010 - 110,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2012, čj. 57 A 63/2010 - 110, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 21. 5. 2010 ze dne 21. 5. 2010 uznán vinným ze spáchání dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jedním z nich je, že řídil vozidlo, přestože nebyl držitelem řidičského oprávnění. Tím porušil § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o přestupcích. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 27.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců.

[2] Žalovaný odvolání žalobce zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou u krajského soudu. Krajský soud rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, čj. 57 A 63/2010-37, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil rozsudkem ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 60/2011-64, a to na základě kasační stížnosti žalovaného. Svým rozhodnutím přitom krajský soud zavázal, aby v dalším řízení vycházel ze stavu, který tu byl v době

rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení krajský soud žalobu zamítl. Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalobce. Zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2012, čj. 1 As 17/2012 – 42, zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud byl zavázán vypořádat se též s žalobním bodem, podle něhož nebylo žalobci doručeno oznámení o dosažení hranice 12 bodů v registru řidičů, protože prý žalobce nemohl naplnit zavinění ve vztahu k řízení bez řidičského oprávnění.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 27. 6. 2012 zamítl. Ve svém odůvodnění mimo jiné uvedl, že žalobce měl doručovací adresu E. 325, P., a tedy bylo možno na tuto adresu doručovat. V daném případě tedy bylo řádně doručeno fikcí. Žalobcovy dohady o problémovém doručení lze pokládat za ryze účelové.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti především poukazuje na průběh soudního jednání ze dne 27. 6. 2012. Stěžovatelův advokát za účelem zjištění zákonnosti doručení navrhl důkaz výsledkem vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Blatná. Ten se měl především vyjádřit k důvodům, proč byla použita právě adresa E. 325, P., a jak na ni odbor dopravy přišel. Soud však tento důkaz odmítl s tím, že další dokazování provádět nebude. V písemném odůvodnění rozsudku soud odmítnutí nijak nezduvodnil a zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dále stěžovatel upozorňuje na nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a rozvádí též další námítky týkající se zákonnosti doručování. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Ve svém vyjádření žalovaný uvádí, že kasační stížnost by měl soud dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. považovat za nepřipustnou. Z procesní opatrnosti poukazuje na zásadu koncentrace řízení, kde je třeba vycházet z informací a podkladů, které byly známy v době vydání správního rozhodnutí. K jednání soudu ze dne 27. 6. 2012 se blíže nevyjadřuje a pouze konstatuje, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné a správné.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud odmítá, že by opakovaná kasační stížnost byla nepřipustná § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jak tento soud v minulosti opakovaně judikoval (viz např. rozsudek ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119), ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy zdejší soud pouze vytkl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, by vedlo k odmítnutí věcného přezkumu napadeného rozhodnutí, a tím k odmítnutí spravedlnosti.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); zabýval se přitom vadou, kterou by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud z protokolu o jednání ze dne 27. 6. 2012 (č. l. 103 soudního spisu) zjistil, že stěžovatel vskutku navrhl provedení důkazu výsledkem svědka - vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Blatná, který měl vysvětlit, proč bylo oznámení o dosažení hranice 12 bodů v registru řidičů doručováno právě na adresu E. 325, P. (viz bod [4] shora). Krajský soud na jednání konstatoval, že další dokazování provádět nebude, v odůvodnění napadeného rozsudku však neuvedl naprosto nic o tom, proč navržený důkaz neprovedl.

[10] Důkaz, který stěžovatel navrhoval, a který krajský soud v rozsudku zcela opomenul, se přímo dotýká nejdůležitější sporné otázky celé věci, totiž zákonnosti doručení oznámení o dosažení hranice 12 bodů stěžovateli. Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu Ústavního soudu [např. náleze ze dne 19. 4. 2001 sp. zn. I. ÚS 549/2000 (N 63/22 SbNU 65)], podle níž soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout. Pokud návrhům na provedení důkazů nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení soud nerozhodl, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho neústavnost (rozsudek ze dne 25. 8. 2005, čj. 8 Afs 14/2005-64).

[11] Nejvyšší správní soud proto dospěl k názoru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Proto musel být zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud sám se tak nemohl zabývat dalšími námitkami stěžovatele zpochybňujícími naplnění subjektivní stránky přestupku. Tyto námitky totiž nelze oddělit od zásadního procesního pochybení krajského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem posoudí všechny žalobní námitky stěžovatele, vypořádá se se všemi navrhovanými důkazy. Současně rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu